

► TEMA

Patrimoni esportiu

Les instal·lacions esportives en desús són una part important de la història de l'esport. Al llarg dels anys, moltes han desaparegut, deixant un buit a la cultura esportiva. És important recuperar aquest patrimoni esportiu per mantenir viva la memòria esportiva i donar-li, si escau, altres usos.

Els 75 anys del Frontó Sineu

♦ Manuel García Gargallo *

El 24 d'abril es compleixen 75 anys de la inauguració del Frontó Sineu, instal·lació esportiva a l'aire lliure que fou un dels principals frontons de Mallorca i destacat punt de trobada social de la localitat. Va tenir lloc el 1949 amb dos partits de pilota, el primer a pala i el segon a mà, amb l'assistència de les principals autoritats del moment.

Es va construir als terrenys de Rodamilans, comprats el 1945 per un grup d'aficionats. Dissenyat per l'arquitecte Carles Garau Tornabells i dirigit pel mestre d'obres Miquel Campins, Ros, la instal·lació gaudia de 1.200 m² amb pista de 40 m de llarg i 16 d'amplada, grades per a 400 espectadors i dependències de bar i vestuaris.

Aviat es convertí en un dels frontons més populars de Mallorca amb l'ajut del Club Frontón Sineu, fundat el 1946, i només per darrere del potent Frontó Balear de Palma. Fou impulsat per tres empresaris locals: Biel Dalmau, Calet; Jaume

Carmona i Jaume Ferriol, també pilotaris. Fruit de l'afició local, sorgiren figures com el mateix Calet i Pere Joan Florit, Boiret, formant una parella de gran nivell. Així com molts d'altres, com Pep Oliver, Pavarotti.

El Frontó també acollí esports com bàsquet, boxa, hoquei,

handbol, patinatge o tenis; però va adquirir molta importància el vessant extraesportiu. Allà foren habituals les festes populars, balls, revetlles i altres celebracions, que convertiren la instal·lació en molt més que un frontó i arribant a donar nom al carrer on es troba.

No obstant això, els canvis socials i esportius l'afectaren fins a tancar a finals dels anys 80. Recentment, l'emprésari Juan Fernández Mena el va adquirir i va reobrir el 17 d'agost de 2022, totalment renovat, amb la projecció del film *Cinema Paradiso*. Des de llavors ha acollit tota mena d'activitats culturals i d'oci, i finalment el 9 de setembre de 2023 va recuperar la seva funció original amb un partit d'exhibició de pilota basca.

* Doctor en Història Contemporània (UB)

► TEMA

Canibalisme ritual

Les pràctiques antropofàgiques són una part de la història humana que ha estat present en moltes cultures al llarg del temps. Algunes de les cultures que han practicat l'antropofàgia inclouen els Korowai de Papua Nova Guinea, els Asmat de l'illa de Nova Guinea, i els Wari de la regió de l'Amazones al Brasil.

Antropofàgia

♦ Josep Maria Buades *

L'estrena de la pel·lícula *La sociedad de la nieve* ha posat de nou en solfa un dels tabús més arrelats a la nostra societat: alimentar-se de les despulles d'altres humans. El que no ens explica Bayona en el seu film (una obra genial, per cert, que voreja el gènere de terror) és que la tornada dels supervivents de l'accident aeri a Montevideo no va ser

del tot triomfal. Alguns parents dels passatgers devorats no entengueren que allò havia estat una situació que en dret penal s'anomenaria d'«estat de necessitat», en la qual les normes que ens regeixen en temps normals perden la seva vigència. A més, un dels supervivents utilitzà l'expressió «comunió» per referir-se a l'acte antropofàgic i això va caure molt malament a l'escola catòlica dels Old Christians. Sense voler havia posat el dit a la ferida, ja que el sagrament de l'eucaristia en el fons és un acte de ca-

navegants europeus. Les tropes de Cortés s'escandalitzaren al veure els asteques practicant sacrificis humans i l'alemany Hans Staden presencià banquets caníbals al litoral del Brasil, per posar dos exemples.

Varen ser justament els artistes brasilers de començament del segle XX els que, reunits en la Setmana d'Art de São Paulo de 1922, definiren l'antropofàgia com el nexa d'unió de les seves diferents expressions estètiques. Fruit del mestissatge de pobles de tots els continents, entengueren que la seva obra era el fruit de la digestió (no sempre ben païda) de cosmovisions diverses i contradictòries.

* Doctor en Història

► TEMA

Camins vitals i de saviesa

El poeta mallorquí Antoni Negre publica el seu tercer poemari *El sendero a la cima* a la col·lecció Poesia en penombra, on comparteix la seva refinada sensibilitat capaç de reflectir els instants únics que es gaudeixen en el contacte amb la natura. Moments inspiradors que il·luminen la vida quotidiana omplint-la de saviesa.

'El sendero a la cima', nuevo poemario de Antoni Negre

♦ Eduardo del Valle Pérez *

El títol del nou poemari de Antoni Negre no parla de la cima, parla del sendero que condueix a ella. Del camí, nos parla Antoni Negre, al igual que parló Kavafis en el seu poema *Ítaca*:

«Cuando emprendas tu viaje a Ítaca pide que el camino sea largo,

lleno de aventuras, lleno de experiencias».

La poesia de Antoni nos parla de ese viaje a Ítaca, nos parla de la vida. Una vida que muestra de forma caleidoscópica, la sienta i la transmet de una forma fresca, de forma inspirada y meditada.

Inspirada, porque en sus versos se percibe la esencia de los Haikus. Un haiku es un poema que proviene de la percepción directa de la realidad, una inspiración producida

por el contacto con el momento presente como solo puede hacerlo un niño, sin prejuicios ni ideas preconcebidas, solo percepción pura y trascendente que le permite vivir en el mundo de la inocencia y ser bendecido por la más sencilla de las verdades: la pared es blanca, el cielo afuera es azul.

Meditada, porque en sus versos se percibe la sabiduría que solo los años pueden dar. Exhuman experiencia de vida, transmutada a través del proceso de la creación poética donde recuerdos, experiencias traumáticas, momentos felices y una mirada atenta al presente, y también al inefable paso del tiempo, se vierten en el crisol del papel en blanco para fundirse, moldearse con

la pluma bajo la atenta mirada del poeta.

Quien lea a Antoni Negre se reencontrará con la íntima visión de su propia infancia, reflejada en la del poeta, con múltiples recuerdos propios reflejados en los suyos. Pero ese encuentro vendrá acompañado de una visión esperanzadora donde la naturaleza nos guía, donde el paso de las estaciones recon-

forta, donde hay refugio para los días aciagos: en la poesía, en un café, en un libro, en la lluvia tras los cristales, en los hechos más sencillos y cotidianos cuya magia el poeta nos recuerda con cada uno de sus versos.

* Cap de Digitalització i Preservació Digital, Servei de Documentació i Arxiu de la UIB.